

Praha trochu jinak

Mé pražské dobrodružství začalo loni v lednu, když jsem vycházel z letiště, chouliil se do bundy a venku bylo -19 °C. Půl hodiny po přistání mě čekalo první překvapení, a nebylo to právě „Vítejte, pane Soto“... Metro bez bariér?

Jsem ze Španělska a u nás nejsme na „volný vstup“ do prostředků MHD zvyklí. Revizor si všiml, že nejsem typicky vyhlížející Středoevropan (co bych lhal: tmavé vlasy, pleť i oči), a chtěl po mně jízdenku. Naštěstí ji moje přítelkyně stihla předtím koupit po telefonu. A já jsem se poučil; od té doby jsem potkal revizora jenom třikrát, ale teď už jsem zkušený pseudo-Čech.

První úkoly

Nejdřív jsem si musel najít ubytování, přestože anglicky jsem neuměl zrovna nejlépe a česky vůbec. Ale jedna z věcí, které se mi tady líbí nejvíc, je to, že člověk může žít v centru Prahy a mít přitom pocit, jako by byl na venkově. A když říkám venkov, tak tím myslím opravdu venkov. Jak je to možné, že bydlím v hlavním městě ČR, navíc skoro v centru, a přitom mám souseda, který v neděli v šest ráno řeže dřevo? No není to neuvěřitelné?

A... ještě se musím zeptat na jednu věc... Jak je možné, že v zemi, kde slunce vychází ve čtyři ráno, vůbec nikdo nemá okenice. Využívat den už od čtyř ráno mi zní poněkud přehnaně! Možná že skutečný důvod, proč lidé v Praze tolik pijí, je ten, že pak spí jako špalek!

Země piva a špekáčků

Než jsem do České republiky přijel, nevěděl jsem, že je to země piva, ale tak trochu jsem věděl, že Češi mají rádi špekáčky... ale proč s octem? Copak by nestačil kečup nebo majonéza (že bych si troufl říct i hořčici nebo med?), proč ocet? Proboha, lidi, vždyť to úplně pokazí chuť! Chci se tu integrovat, ale takhle nám cizincům nepomůžete! Ještě že pivo je vždycky dobré, a po několika půllitrech už člověk sní cokoli.

Strašidelné výtahy

No nic, vyslovený problém to taky není. Ocet člověka nezabije, ale co takový výtah? Když jsem byl malý, tak jsem byl naprosto přesvědčený, že výtah může zabít; viděl jsem to ve filmu, tam jeden výtah usekával lidem hlavy. V mém věku už jsem na nic takového nevěřil, dokud jsem (v Praze) nepřišel do jedné pracovní agentury! Co to tu máte za ďábelské výtahy? Takové, co jedou nepřetržitě! Celé dvě minuty mi trvalo, než jsem zapojil všechny svoje znalosti matematiky a spočítal si, kdy do něj naskočit, a abych pravdu řekl, další dvě minuty mi zabralo, než jsem zase vystoupil J

Přesto, možná to zní divně, možná i nezákonně, ale kdybych mohl, tak se s tímhle městem rovnou ožením!

Na zdraví vám všem!

PS: Ech, ještě jedna věc, nikdy nepochopím pražské semafore! Ale to už je jiná kapitola...